

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoPr/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119212993
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3119212993.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobkyne: N., zast. Z., proti žalovanému: U., zast. Z., o zaplatenie osobného príplatku, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. júna 2021, č.k. 15Cpr/1/2019-279, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania
p o t v r d z u j e .

II. Žalobkyni p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. schválil medzi stranami uzavretý z mier nasledovného znenia: „Žalovaný sa zaväzuje zaplatiť žalobkyni sumu 1.161,72 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o schválení z mieru.“ Výrokom II. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. V rozhodnutí konštatoval, že žalobkyňa sa v spore vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 26C/98/2009 domáhala voči žalovanému ochrany pred diskrimináciou, pričom predmetom konania bolo aj zaplatenie osobného príplatku v sume 4.172,79 eur s úrokom z omeškania. Žaloba čo do uvedeného čiastkového nároku bola vylúčená na samostatné konanie výrokom rozsudku č.k. 26C/98/2009-746 zo dňa 09.03.2018 a v zmysle rozvrhu práce súdu bola zapísaná ako samostatná vec pod sp. zn. 15Cpr/1/2019.

3. Na pojednávaní dňa 17.06.2021 žalobkyňa aj žalovaný zhodne súdu prvej inštancie navrhli schváliť medzi nimi uzatvorený z mier, v zmysle ktorého sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 1.161,72 eur do 15 dní od právoplatnosti uznesenia o schválení z mieru.

4. Po oboznámení sa s návrhom na schválenie z mieru súd prvej inštancie konštatoval, že nezistil rozpor uzavretého z mieru so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Preto z mier schválil.

5. Strany sporu však do z mieru nepoňali dohodu o náhrade trov konania, nakoľko sa im v tejto časti nepodarilo dospieť k dohode. Žiadali, aby o náhrade trov konania rozhodol súd.

6. Žalobkyňa žiadala, aby súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán. Uviedla, že si uplatnila len práva, ktoré jej patrili, a to, že spor trval dlho, nemožno pripísať na jej vrub. V podstate žalobkyňa úspech mala, pretože bolo už skôr konštatované, že k jej diskriminácii zo strany žalovaného došlo, a preto je podľa nej dôvodné žiadnej zo strán trovy nepriznať. Žalovaný žiadal, aby súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu v spore a priznal mu pomernú náhradu trov konania. K aplikácii § 257 CSP sa vyjadril tak, že jeho aplikácia nie je namieste, pretože žalobkyňa sa o tento

konkrétny návrh nestarala, rozšírila ho v čase, keď už jeho uplatnenie bolo zbytočné a bolo jasné, že nárok je premlčaný, žalovaný nezavinil, že v spore bolo nutné vykonať toľko úkonov a že spor dlho trval. Uviedol, že rozdiel úspechu a neúspechu jednej a druhej strany je nezanedbateľný. Navyše žalobkyňa má sama právnické vzdelanie, a tak mala vedieť, kedy a akým spôsobom si má daný nárok uplatniť. Preto treba situáciu posudzovať prísnejšie, ako keď je stranou sporu osoba, ktorá právnické vzdelanie nemá. V merite diskriminácia nebola doposiaľ konštatovaná a uzavretie zmluvy zo strany žalovaného je motivované síce aj predbežným právnym názorom súdu, ale aj procesnou ekonómiou a snahou o ukončenie dlhotrvajúceho sporu.

7. Súd prvej inštancie, zohľadniac procesnú situáciu, štádium sporu a jeho doterajší priebeh, ako aj špecifickosť sporu, dospel k záveru, že o náhrade trov konania je namieste rozhodnúť podľa § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súdu prvej inštancie sa s prihliadnutím na okolnosti tohto sporu javilo použitie § 255 ods. 2 CSP ako nenáležité.

8. Súd prvej inštancie predovšetkým zohľadnil, že strany sporu uzatvárali zmluvu v určitom štádiu konania, ktorému predchádzalo náročné dokazovanie, z ktorého okrem iného vzišlo právoplatné ustálenie predbežnej otázky v tom smere, že žalovaný nerovnako zaobchádzal so žalobkyňou aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009 bez riadneho zdôvodnenia (strana 43 rozsudku č.k. 26C/98/2009-746), vo vzťahu ku ktorej otázke Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 4Co/239/2018-825 zo dňa 25.09.2019 síce potvrdil názor súdu, že na tomto skutkovom základe nepatrí žalobkyňi náhrada nemajetkovej ujmy, ale súčasne konštatoval, že súd prvej inštancie sa so všetkými čiastkovými otázkami vysporiadal dostatočne a skutkový stav správne aj po právnej stránke posúdil. Žalobkyňa od počiatku tvrdila, že diskriminácia sa prejavila práve aj v tejto sfére, a teda nárok na zaplatenie osobného príplatku od začiatku skutkovo odôvodňovala ako „odškodňujúci“ nárok, majúci svoj základ v tvrdenom nerovnakom zaobchádzaní. Predbežná otázka, teda či došlo k diskriminácii žalobkyne zo strany žalovaného pri vyplácaní osobného príplatku, tak bola už skôr ustálená v prospech žalobkyne (ktorá v súčasne prebiehajúcom spore sp. zn. 26C/98/2009 aj práve z dôvodu diskriminácie pri vyplácaní osobného ohodnotenia žiada naďalej ospravedlnenie). Za takéhoto stavu sporu, prakticky po konečnom vyriešení predbežnej otázky tak, že pri vyplácaní osobného príplatku došlo k diskriminácii žalobkyne, tak úlohou súdu v spore sp. zn. 15Cpr/1/2019 (vzhľadom na vylúčenie tejto časti na samostatné konanie), bolo ešte rozhodnúť, v akom rozsahu osobný príplatok (osobné ohodnotenie) žalobkyňi patrí. Na prvom pojednávaní v tejto veci súd prvej inštancie predniesol stranám predbežné právne posúdenie v tom smere, že tento nárok (na rozdiel od nazerania naň prezentovaného v spore sp. zn. 26C/98/2009), súd považuje rovnako za nárok majúci svoj základ v diskriminačnom konaní žalovaného a že dodatočné doplatenie osobného príplatku je s poukazom na dostupnú judikatúru tiež jednou z foriem právneho prostriedku ochrany za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, a teda súd prvej inštancie prakticky predbežne konštatoval existenciu základu nároku. Čo do jeho výšky, predbežne konštatoval jeho čiastočné premlčanie. Po takomto postupe strany avizovali záujem uzavrieť zmluvu, ktorý sa napokon aj uzavrieť podarilo.

9. Za takéhoto stavu, keď už bolo skôr ustálené, že žalobkyňa bola obeťou nerovnakého zaobchádzania a sporná zostala už len výška tohto reštitučného nároku v zmysle § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona, na ktorej sa stranám podarilo nakoniec dohodnúť, sa tak súdu prvej inštancie nejavilo ako spravodlivé, aby, hoci v matematickom vyčíslení síce žalobkyňa bola menej úspešná ako žalovaný (teda bude jej na základe zmluvy vyplatené menej, než celkovo žalovala), nahrádzala trovy subjektu, ktorý sa, ako bolo zistené, dopustil voči nej protiprávneho konania. V tejto skutočnosti súd prvej inštancie videl osobitný dôvod, pre ktorý sa mu javilo v rozpore s elementárnou spravodlivosťou, aby priznal žalovanému hoc i čiastočnú náhradu trov konania voči poškodenej žalobkyňi.

10. Ďalej uviedol, že dĺžka trvania sporu nemala na rozhodnutie súdu o trovách vplyv, keď jeho dĺžku nemožno pripísať výlučne na ťarchu ani jednej zo strán, ale časovo aj obsahovo náročnému dokazovaniu, ktoré vylúčeniu nároku a schváleniu zmluvy predchádzalo. Ako rozhodujúce pre posúdenie nároku na náhradu trov sa súdu prvej inštancie nejavilo ani tvrdenie žalovaného, že treba zohľadniť, že si žalobkyňa časť nároku mala uplatniť až po uplynutí premlčacej doby. To, že je nárok v časti premlčaný, neznamená, že do základu táto časť neexistuje, ale len to, že ho nemožno po tom, čo po jeho uplatnení bola vznesená námietka premlčania, priznať. Avšak v čase jeho uplatnenia žalobkyňa nemohla predvídať, či námietka bude, alebo nebude vznesená a či nedôjde prípadne aj k dobrovoľnej

úhrade tejto časti uplatnenej sumy, ak bude porušenie jej práva predbežne ustálené. Podľa súdu prvej inštancie je v prejednávanej veci výška odškodnenia za protiprávne konanie všeobecne až druhoradá, sprevádzajúca v porovnaní s konštatovaním, že do práv žalobkyne bolo zasiahnuté v rozpore s právom, ktorý je nutné v každom prípade odčiniť, pričom výška samotnej reštitúcie už bola na zvážení oboch strán, ktoré sa zmierom ustálili na sume 1.161,72 eur. V konečnom dôsledku, nech už boli úvahy strán pri kreovaní dohody ohľadom výšky nároku akékoľvek, je nutné podľa súdu prvej inštancie konštatovať, že každá z nich bola úspešná len v časti, čo v kontexte už vyššie uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že je o to viac namieste, aby si každá strana trov súvisiace s týmto nárokom znášala sama.

11. Vychádzajúc z týchto úvah súd prvej inštancie preto aplikoval § 257 CSP a žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

12. Proti výroku o náhrade trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

13. Žalovaný predovšetkým poukázal na to, že pre účely rozhodovania o náhrade trov konania je potrebné posudzovať žalobný návrh, ktorý žalobkyňa doručila súdu prvej inštancie dňa 27.02.2017, a tiež meritórny výsledok vo vzťahu k jednotlivým nárokom, ktoré z tohto návrhu žalobkyne plynú vo vzťahu k žalovanému. V zmysle tejto poslednej meritórnej úpravy žalobného návrhu sa žalobkyňa podľa názoru žalovaného domáhala vo vzťahu k nároku na zaplatenie osobného príplatku sumy vo výške 4.172,79 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania podľa jednotlivých súm tvrdeného osobného príplatku. Je však podľa žalovaného preukázané, že žalobkyňa sa pôvodne domáhala zaplatenia osobného príplatku vo výške 1.161,72 eur a až dňa 27.02.2017 rozšírila svoj návrh v tejto časti o sumu 3.011,07 eur, t.j. na sumu 4.172,79 eur. Súčasne až dňa 27.02.2017 rozšírila svoju žalobu aj o úrok z omeškania v zmysle zmeny žaloby. Je tak zrejmé, že k rozšíreniu samotnej žaloby došlo až po takmer 8 rokoch od podania pôvodnej žaloby a aj po uplynutí premičacej doby akéhokoľvek domnelého nároku žalobkyne. Na základe uvedeného tak žalobkyňa bez relevantnej prekážky uplatnila s odstupom niekoľkých rokov svoj nárok, ktorý už len z pohľadu plynutia lehoty v sebe niesol značné riziko neúspechu. Pritom nič nebránilo žalobkyni uplatniť jej domnelé nároky podstatne skôr. Ak sa porovná rozsah pôvodne uplatneného nároku s neskôr rozšíreným nárokom, tak je zrejmé, že tento bol dodatočne rozšírený až trojnásobne. Z obsahu schváleného zmiernu je potom preukázané, že žalobkyňa uspela len v rozsahu pôvodnej žaloby z roku 2009 a že celé rozšírenie žaloby z roku 2017 je čistým neúspechom žalobkyne a úspechom žalovaného. Žalovaný tak bol úspešný v konaní v rozsahu 72,15 %, čo predstavuje takmer 3 žalobkyňou uplatňovaného nároku na zaplatenie osobného príplatku, plus bol úspešný v celom rozsahu vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania, ktorý bol v častiach uplatňovaný od roku 2009. Na základe takéhoto vyhodnotenia uplatneného nároku a výsledku súdneho konania je podľa názoru žalovaného jednoznačne dôvodné priznať mu náhradu trov konania vo výške minimálne 44,3 % (od úspechu žalovaného vo veci sa odpočíta jeho neúspech).

14. Žalovaný ďalej vytykal súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania neuplatnil tzv. zásadu úspechu vo veci upravenú v § 255 CSP, ale vo vzťahu k žalovanému nespravodlivo a nesprávne aplikoval ustanovenie § 257 CSP. V tomto smere nevidel žiadne výnimočné dôvody, pre ktoré by nemal mať právo na náhradu trov konania. Podľa názoru žalovaného je zrejmé, že žalobkyňa nebola meritórne úspešná v žiadnej časti svojho žalobného návrhu. Vo vzťahu k žalovanému nebolo meritórne ustanovené, že by sa dopúšťal voči žalobkyni diskriminačného konania alebo nerovnakého zaobchádzania v akomkoľvek rozsahu, a už vôbec nie vo vzťahu k nároku na zaplatenie osobného príplatku žalobkyni. V konaní nebolo preukázané, či nárok na osobný príplatok žalobkyni patrí titulom plnenia z pracovnoprávneho vzťahu, resp. titulom uhradenia zložky mzdy, alebo titulom nároku na odškodnenie z nerovnakého zaobchádzania. Vzhľadom k uzavretému súdному zmiernu sa potom názor súdu prvej inštancie o tom, že základ nároku žalobkyne je daný, javí ako neprimeraný a predčasný a vo veci nebolo v tejto súvislosti vykonané potrebné dokazovanie. Žalobkyni osobný príplatok nebol odňatý. Tento jej nebol od 01.01.2009 priznaný a v tom je zásadný rozdiel. Žalovaný poukázal na to, že osobné ohodnotenie nie je nárokovateľnou zložkou mzdy. Je na úvahe zamestnávateľa rozhodnúť o tom, či konkrétnemu zamestnancovi patrí osobné ohodnotenie. Zamestnávateľ teda nerozhoduje o tom, že konkrétnemu zamestnancovi osobné ohodnotenie nepatrí, ale môže, teda má právo rozhodnúť o tom, že osobné ohodnotenie konkrétnemu zamestnancovi patrí. Osobné ohodnotenie nie je obligatórnou zložkou mzdy, a preto neznamená, že

pokiaľ zamestnávateľ o nej nerozhodne, zamestnancovi automaticky náleží. V prípade žalobkyne tak zamestnávateľ vôbec nerozhodoval o tom, že jej osobné ohodnotenie nepatrí. Žalobkyni jednoducho žalovaný ako zamestnávateľ osobné ohodnotenie, resp. osobný príplatok s účinnosťou od 01.01.2009 nepriznal. V takomto postupe žalovaného ako zamestnávateľa nie je nič diskriminačné, nakoľko ani iní zamestnanci žalovaného nemali priznané osobné ohodnotenie. V neposlednom rade žalobkyňa ani nepreukázala, akí iní zamestnanci s porovnateľným pracovným výkonom ako žalobkyňa mali mať toto osobné ohodnotenie.

15. Keďže v konaní došlo k schváleniu súdneho zmiernu, tak otázka nerovnakého zaobchádzania zostala dôkazne a meritórne podľa žalovaného nevyriešená a súd prvej inštancie nesprávne postupoval, pokiaľ v tejto časti mal základ nároku žalobkyne ako nároku z nerovnakého zaobchádzania za daný. Takýto jeho záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a zároveň vychádza aj z nesprávneho právneho posúdenia veci. Neprávne právne posúdenie veci žalovaný videl aj v tom, že súd prvej inštancie posudzoval nárok žalobkyne ako nárok reštitučný, pričom sa jednoznačne jedná o nárok na plnenie zložky mzdy tak, ako bola podaná aj pôvodná žaloba. Žalobkyňa tvrdila, že jej patrí osobné ohodnotenie, nakoľko toto jej bolo nezákonne odňaté. Žalovaný však žalobkyni osobné ohodnotenie neodňal. Toto je nepriznal, nakoľko pre jeho priznanie nevidel žiadne dôvody. Na základe uvedeného tak aj konštatovane súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný mal nevyplácaním osobného ohodnotenia žalobkyňu diskriminovať, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je len svojvoľnou úvahou súdu.

16. Samotný súd prvej inštancie v závere svojho odôvodnenia uviedol, že považuje za nerozhodné úvahy strán, ktoré ich viedli k uzavretiu súdneho zmiernu. Pokiaľ teda tieto úvahy podľa žalovaného nie sú rozhodné, tým viac je potrebné potom prihliadať na to, že úspech žalobkyne v porovnaní s úspechom žalovaného je minimálny (len štvrtinový), a teda v tomto prípade je úplne namieste pri náhrade trov konania postupovať podľa § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania priznať žalovanému. Žalovaný tak poukázal na to, že vo vzťahu k nemu neexistuje žiadne meritórne rozhodnutie, ktoré by potvrdzovalo, že žalobkyňa bola diskriminovaná ohľadne nevyplatenia osobného príplatku, a preto nepriznanie náhrady trov konania žalovanému z dôvodu údajnej danosti základu nároku žalobkyne žalovanému považuje žalovaný za nezákonné a nespravodlivé rozhodnutie, ktoré nemá oporu v doteraz vykonanom dokazovaní.

17. Žalovaný opätovne zdôraznil, že v žiadnom predchádzajúcom konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa na úkor ostatných konkrétnych zamestnancov žalovaného mala byť diskriminovaná nepriznaním osobného ohodnotenia, pretože táto okolnosť v konečnom dôsledku, vzhľadom na hospodárnosť konania a uzavretý mier, ani nebola dokazovaná. Práve s ohľadom na hospodárnosť konania a skutočnosť, že v konaní nebude potrebné vypočúvať ďalších svedkov, žalovaný pristúpil k určitému kompromisnému riešeniu odrážajúcemu žalobkyňou pôvodne uplatnený nárok na doplatenie osobného ohodnotenia. To však neznamená, že neplatenie osobného ohodnotenia bolo prejavom nerovnakého zaobchádzania. Nebolo pravidlom a ani to nie je pravda, že by všetci zamestnanci žalovaného mali dostávať osobné ohodnotenia. V konaní bolo preukázané Oznámením o platení iných zamestnancov, že ani týmto nebolo osobné ohodnotenie vyplácané (napr. V., V.. a pod.). Táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede vedúcej oddelenia OPaM V. I. Y., a teda žalobkyňa nebola jediným zamestnancom, ktorému by nebolo priznané osobné ohodnotenie. Žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, že žalobkyňa počas niekoľko rokov trvajúceho súdneho procesu prakticky až v poslednej tretine jeho trvania rozšírila uplatnený nárok na takmer trojnásobnú výšku. Z takéhoto rozšírenia nároku musí potom vyplývať zodpovednosť žalobkyne za výsledok konania, ktorý je evidentne jej neúspechom, a preto nie je namieste, aby žalovaný jemu vzniknuté trovy konania znášal sám.

18. Na tomto základe žalovaný žiadal odvolací súd, aby napadnutý výrok II. uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania zmenil tak, že mu prizná voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 44,3 %. Žalovaný si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

20. Odvolanie žalovaného žalobkyňa nepovažovala za dôvodné. Stotožnila sa s aplikáciou § 257 CSP na prejednávany prípad. Upozornila i na to, že priznanie náhrady trov konania by ju neprimerane tvrdo postihlo, vzhľadom na nízky príjem a osobné pomery. Odvolací súd žalobkyňa požiadala o potvrdenie napadnutého výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie.

21. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 379 a 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania je potrebné v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

22. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

23. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010, sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Nakoniec treba zdôrazniť, že moderovať možno aj trovy zastaveného konania (nález Ústavného súdu SR zo dňa 18.07.2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018).

24. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradit' trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. Z uvedeného výkladu § 257 CSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.2.2009, sp. zn. 4 MCdo 2/2008).

25. Žalovaný v podanom odvolaní namietal aplikáciu § 257 CSP na náhradu trov konania. Domáhal sa rozhodnutia o náhrade trov konania podľa zásady úspechu v konaní podľa § 255 CSP. Podľa názoru žalovaného je zrejmé, že žalobkyňa nebola meritorne úspešná v žiadnej časti svojho žalobného návrhu. Nebolo meritorne rozhodnuté, že by sa dopúšťal voči žalobkyni diskriminačného konania alebo nerovnakého zaobchádzania v akomkoľvek rozsahu, a už vôbec nie vo vzťahu k nároku na zaplatenie osobného príplatku žalobkyni. V konaní nebolo preukázané, či nárok na osobný príplatok žalobkyni patrí titulom plnenia z pracovnoprávneho vzťahu, resp. titulom uhradenia zložky mzdy, alebo titulom nároku na odškodnenie nerovnakého zaobchádzania.

26. S týmito názormi žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje. Okresný súd Trenčín v rozsudku zo dňa 03.07.2020, č.k. 26C/98/2009-911, konštatoval, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009. Na odvolania žalobkyne i žalovaného Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 15.07.2021, č.k. 4Co/49/2020-986, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd o.i. konštatoval: „...Predmetom konania je žaloba žalobkyne na ochranu pred diskrimináciou v súvislosti s nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania v pracovno-právnom vzťahu... V predmetnej veci k takémuto zásahu do osobnostných práv žalobkyne nepochybne došlo. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 26C/98/2009-746 zo dňa 09.03.2018 súd prvej inštancie síce zamietol žalobu žalobkyne v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000 eur, ktorá časť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 4Co/239/2018-825 zo dňa 25.09.2019 nadobudla právoplatnosť, no zároveň súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalovaný

nezaobchádzal so žalobkyňou rovnako ako s ostatnými svojim zamestnancami pri evidencii pracovného času v knihe dochádzky a tým ju diskriminoval. V konaní mal ďalej za preukázané, že kvôli nezapisovaniu do knihy dochádzky žalovaný žalobkyňu potrestal tým, že jej prestal vyplácať mzdu v období apríl-jún, august, september 2009, pričom túto jej doplatil až v marci 2020. Súd tiež v uvedenom rozsudku konštatoval, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku s účinnosťou od 01.01.2009. Z odôvodnenia citovaného rozsudku je zrejmé, že zo strany žalovaného išlo o praktiky, ktoré sa uplatňovali len voči žalobkyňi, a teda, že sa s ňou zaobchádzalo odlišne ako s inými zamestnancami v porovnateľnej situácii...“ V citovanom rozhodnutí tak odvolací súd potvrdil záver súdu prvej inštancie, že žalovaný so žalobkyňou nerovnako zaobchádzal na rozdiel od iných zamestnancov aj v prípade odňatia osobného príplatku. Mýli sa preto žalovaný, ak v odvolaní tvrdí, že nebolo meritórne rozhodnuté, že by sa dopúšťal voči žalobkyňi diskriminačného konania alebo nerovnakého zaobchádzania v akomkoľvek rozsahu. Opak je podľa vyššie uvedených súdnych rozhodnutí pravdou.

27. Správne potom súd prvej inštancie konštatoval, že základ nároku žalobkyne, spočívajúci v jej diskriminácii žalovaným, bol v tomto prípade daný. Sporná zostala už iba výška nároku žalobkyne. Treba tak súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že by sa za tejto situácie priečilo princípu spravodlivosti, ak by mala žalobkyňa nahrádzať (čo i len čiastočne) trovy konania žalovanému, ktorý sa voči nej dopustil protiprávneho konania (čo v tejto veci už právoplatne konštatovali i súdy). Súd prvej inštancie správne nebral do úvahy ani čiastočné premlčanie nároku žalobkyne. Ochota žalobkyne uzatvoriť so žalovaným zmier podľa odvolacieho súdu nemôže ísť žalobkyňi na ťarchu, ak v základe žalobou uplatneného nároku bola úspešná. Nebolo totiž bez významu, ak žalobkyňa žalobou požadovala i nárok premlčaný v očakávaní jeho uhradenia žalovaným, pričom ak spoznala názor súdu prvej inštancie o čiastočnom premlčaní jej nároku a spoznala i vôľu žalovaného uzatvoriť zmier iba v časti jej nároku, racionálne pristúpila k uzavretiu zmiernu ohľadom nespornej časti jej nároku a na zvyšku nároku naďalej netrvala. V opačnom prípade, teda ak by súd posudzoval i výšku nároku žalobkyne, by súd neprimerane zasiahol do práva žalobkyne na súdnu ochranu garantovanú čl. 46 Ústavy SR (čím by jej prakticky odňal možnosť súdneho uplatnenia i časti premlčaného nároku, ktorý by však žalobkyňa mala vôľu ďalej neuplatňovať za každú cenu, napr. po predbežnom právnom posúdení súdom, resp. reakcii žalovaného). Zároveň správne nestratil súd prvej inštancie zo zreteľa, že úspech v základe nároku a následné uzatvorenie zmiernu neoprávňovalo súd vysloviť ani plný úspech žalobkyne v konaní (čo by odôvodňovalo priznanie náhrady trov konania podľa § 255 ods. 1 CSP podľa zásady úspechu v konaní). Náhradu trov konania preto súd prvej inštancie správne nepriznal žiadnej zo sporových strán podľa § 257 CSP.

28. Vzhľadom na tieto závery odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. ako vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP).

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, nakoľko bola v odvolacom konaní plne úspešná. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).